

Komisja powołuje się w szczególności wyroki w sprawie Lindman ⁽¹⁾ oraz w sprawie Safir ⁽²⁾, przypominając, że zgodnie z tymi orzeczeniami, działalność polegającą na organizowaniu gier losowych powinna być uznawana za działalność usługową w rozumieniu traktatu. Również zgodnie z tym orzecznictwem, art. 49 WE zakazuje jakichkolwiek ograniczeń i jakichkolwiek przeszkód w swobodnym świadczeniu usług, nawet wówczas, gdy stosowane byłyby w ten sam sposób wobec krajowych usługodawców, jak i wobec usługodawców z innych państw członkowskich, i wyłącza stosowanie każdego uregulowania krajowego, które skutkowałoby utrudnieniem w większym stopniu świadczenia usług pomiędzy państwami członkowskimi, niż świadczenie usług wyłącznie wewnątrz danego państwa członkowskiego. Z uwagi na szczególne właściwości sektora gier, orzecznictwo dopuszcza pewne ograniczenia ze strony państw członkowskich, o ile wykazana zostanie proporcjonalność danego środka, a także brak posiadania przez niego charakteru dyskryminacyjnego.

Komisja uważa, że hiszpańskie przepisy mają dyskryminujący charakter, ponieważ zwolnienie jest zastrzeżone dla niektórych, dokładnie określonych przez to prawo podmiotów, przy czym z możliwości skorzystania z tego zwolnienia są wyłączone podmioty innych państw członkowskich, które mają ten sam charakter lub które dążą do osiągnięcia tych samych celów, co podmioty hiszpańskie wymienione w przepisie dotyczącym zwolnienia. W związku z tym, nawet jeżeli organy hiszpańskie wykazałyby w ramach postępowania o uchybienie, że sporne przepisy są stosownym środkiem pozostającym w proporcji o zamierzonego celu, jakim jest ochrona konsumentów i porządku społecznego, co nie miało jednak miejsca, to i tak w żadnym wypadku nie można byłoby uznać spornych przepisów za zgodnych z prawem wspólnotowym, ponieważ mają one dyskryminujący charakter.

⁽¹⁾ Wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 13 listopada 2003 r. w sprawie C-42/02 Lindman, Rec. s. I-13519.

⁽²⁾ Wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 28 kwietnia 1998 r. w sprawie C-118/906 Safir, Rec. s. I-1897.

Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 10 marca 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sozialgericht Berlin — Niemcy) — Irene Werich przeciwko Deutsche Rentenversicherung Bund

(Sprawa C-111/06) ⁽¹⁾

(2008/C 142/34)

Język postępowania: niemiecki

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 326 z 30.12.2006.

Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 1 kwietnia 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione — Włochy) — Ministero dell'Economia e delle Finanze, Agenzia delle Entrate przeciwko Porto Antico di Genova SpA

(Sprawa C-149/06) ⁽¹⁾

(2008/C 142/35)

Język postępowania: włoski

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 310 z 16.12.2006.

Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 10 marca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Federalnej Niemiec

(Sprawa C-44/07) ⁽¹⁾

(2008/C 142/36)

Język postępowania: niemiecki

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 69 z 24.3.2007.

Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 27 lutego 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Niderlandów

(Sprawa C-120/07) ⁽¹⁾

(2008/C 142/37)

Język postępowania: niderlandzki

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 95 z 28.4.2007.